

URADNI LIST

ISTRskega OKROŽNEGA LJUDSKEGA ODBORA

LETO V.

KOPER 11. avgusta 1951

ŠTEV. 8

VSEBINA:

PREDPISI ISTRskega OKROŽNEGA LJUDSKEGA ODBORA

43. Odlok o kaznih ter varnostnih in vzgojnih poboljševalnih ukrepih.

44. Odlok o socialnem zavarovanju delavcev in uslužbencev ter njihovih družin.

45. Odlok o razglasitvi graditve oddajnika »RADIOFONIJA D. D.« v Belem Križu pri Piranu za občekoristno delo.

46. Odlok o razglasitvi kamnoloma gradbenega podjetja »EDILIT« v Izoli za občekoristno delo.

Predpisi

Istrskega okrožnega ljudskega odbora

43.

Na podlagi ukaza Komandanta odreda JA na STO z dne 16. septembra 1947, v zvezi z odlokom Poverjenišstva PNOO za Slovensko Primorje in Oblastnega NO za Istro z dne 20. februarja 1947, izdaja Istrski okrožni ljudski odbor

ODLOK

o kaznih ter varnostnih in vzgojnih poboljševalnih ukrepih

I. KAZNI

1. Vrste kazni in pogoji za njih izrekanje

Vrste kazni

1. člen

Zoper storilce kaznivih dejanj se smejo izreči te kazni:

1. strogi zapor;
2. zapor;
3. omejitev državljanskih pravic;
4. prepoved opravljanja poklica;
5. zaplomba premoženja;
6. denarna kazen.

Glavne in stranske kazni

2. člen

(1) Kazni strogega zapora in zapora se smejo izreči samo kot glavne kazni.

(2) Kazni omejitve državljanskih pravic, prepovedi opravljanja poklica in zaplembe premoženja se smejo izreči samo kot stranske kazni.

(3) Denarna kazen se sme izreči kot glavna in tudi kot stranska kazen.

(4) Če je za kakšno kaznivo dejanje predpisanih

več kazni, se sme samo ena od njih izreči kot glavna kazen.

(5) Poleg glavne kazni se sme izreči več stranskih kazni.

Zakonitost pri izrekanju kazni

3. člen

(1) Kazni strogega zapora, zapora in zaplembe premoženja se smejo izreči samo, če so za kakšno kaznivo dejanje z zakonom ali z odlokom Istrskega okrožnega ljudskega odbora predpisane.

(2) Kazen omejitve državljanskih pravic in kazen prepovedi opravljanja poklica se sme izreči tudi tedaj, če nista predpisani za kakšno kaznivo dejanje, vendar samo ob pogojih, ki so določeni v tem odloku.

(3) Denarna kazen se sme izreči, če je za kakšno kaznivo dejanje z zakonom ali z odlokom Istrskega okrožnega ljudskega odbora predpisana, vendar pa se sme za kazniva dejanja, storjena iz koristoljubnosti, ta kazen kot stranska kazen izreči tudi tedaj, kadar ni z zakonom ali z odlokom Istrskega okrožnega ljudskega odbora predpisana.

Kazen strogega zapora

4. člen

Kazen strogega zapora ne sme biti krajša od šestih mesecev in ne daljša od dvajsetih let, izreka se na cela leta in cele mesece.

Kazen zapora

5. člen

(1) Kazen zapora ne sme biti krajša od treh dni in ne daljša od petih let.

(2) Kazen zapora se izreka na cela leta in cele mesece pa tudi na cele dni.

Kazen omejitve državljskih pravic

6. člen

(1) Kazen omejitve državljskih pravic obsega izgubo volilne pravice, pravice pridobitve in opravljanja volilnih funkcij v družbenih organizacijah in društvih in pravice javnega nastopanja.

(2) Kazen omejitve državljskih pravic ne sme biti krajša od enega leta in ne daljša od petih let.

Omejitev državljskih pravic

7. člen

(1) Kazen omejitve državljskih pravic se sme izreči samo pri obsodbi na kazen strogega zapor, kadar ta ni manjša od petih let.

(2) Izjemoma sme sodišče pri obsodbi na kazen strogega zapor od dveh do petih let izreči tudi kazen omejitve državljskih pravic do dveh let.

(3) Ob pogojih iz 1. in 2. odstavka tega člena se kazen omejitve državljskih pravic izreče samo tedaj, če se je storilec kaznivega dejanja izkazal nevrednega, da bi se udeleževal javnega življenja.

(4) Kdor je obsojen na omejitev državljskih pravic, ne more od dneva pravomočnosti obsodbe izvrševati državljskih pravic, ki jih je izgubil, vendar pa se mu ta kazen šteje šele od dneva, ko je glavna kazen prestana, zastarana ali odpuščena.

Vrnitev državljskih pravic

8. člen

Tistemu, ki je bil obsojen na kazen omejitve državljskih pravic, se vrnejo državljske pravice z dnem, ko mu ta kazen izteče.

Kazen prepovedi opravljanja poklica

9. člen

(1) Kazen prepovedi opravljanja poklica je lahko trajna ali začasna.

(2) Kazen trajne prepovedi opravljanja poklica se sme izreči samo pri obsodbi na kazen strogega zapor, če ta kazen ni manjša od treh let.

(3) Kazen časne prepovedi opravljanja poklica ne sme biti krajša od treh mesecev in ne daljša od petih let.

(4) Kazen prepovedi opravljanja poklica se izreče, če je storilec izrabil poklic za storitev kaznivega dejanja ali če je njegovo nadaljnje opravljanje tega poklica nevarno.

(5) Kazen prepovedi opravljanja poklica se šteje od dneva, ko je glavna kazen prestana, zastarana ali odpuščena.

Kazen zaplembe premoženja

10. člen

Kazen zaplembe premoženja je v tem, da se obsojencu vzame premoženje brez povračila.

Denarna kazen

11. člen

(1) Denarna kazen ne sme biti manjša od sto dinarjev. Če zakon ali odlok Istrskega okrožnega

ljudskega odbora ne predpisuje drugače, se sme denarna kazen izreči do zneska 100.000 dinarjev, za kazniva dejanja, storjena iz koristoljubnosti, pa do zneska 500.000 dinarjev.

(2) V sodbi se določi rok plačila denarne kazni. Ta rok ne sme biti krajši od petnajstih dni in ne daljši od treh mesecev, vendar pa sme sodišče v opravičenem primeru dovoliti, da lahko obsojenec plača denarno kazen tudi v obrokih. V tem primeru določi način plačevanja in rok plačila, ki ne sme biti daljši od dveh let.

(3) Če obsojenec ne plača denarne kazni v določenem roku, se kazen izterja prisilno.

(4) Če se denarna kazen ne da izterjati, jo sodišče spremeni v kazen zapor, računajoč vsakih začetih dvesto dinarjev denarne kazni za en dan zapor, vendar pa kazen zapor ne sme biti daljša od šestih mesecev.

(5) Če obsojenec plača samo del denarne kazni, se mu ostanek sorazmerno spremeni v kazen zapor. Če plača še ostanek denarne kazni, izvrševanje kazni zapor preneha.

(6) Po obsojenčevi smrti se denarna kazen ne izvrši.

2. Odmera kazni

Splošno pravilo za odmero kazni

12. člen

Za določeno kaznivo dejanje odmeri sodišče kazen v mejah, ki so predpisane za to dejanje, upoštevajoč pri tem vse okoliščine, ki vplivajo na to, ali naj bo kazen večja ali manjša (obteževalne in olajševalne okoliščine), zlasti pa stopnjo kazenske odgovornosti, nagibe, iz katerih je bilo dejanje storjeno, stopnjo ogrožanja ali kršitve zavarovane dobrine, okoliščine, v katerih je bilo dejanje storjeno, in pa prejšnje življenje, osebne razmere in obnašanje storilca po storjenem kaznivem dejanju.

Odmera denarne kazni

13. člen

Pri odmeri denarne kazni upošteva sodišče storilčeve premoženjske razmere.

Povratek

14. člen

(1) Če je storilec v povratku, mora vzeti sodišče to kot obteževalno okoliščino.

(2) Storilec je v povratku, če je bil že obsojen za naklepno kaznivo dejanje na kazen strogega zapor ali zapor, pa v petih letih od dneva, ko je to kazen popolnoma ali delno prestal, spet stori naklepno kaznivo dejanje, za katero je predpisana kazen zapor ali strogega zapor.

Posebno hud primer

15. člen

Kadar je za posebno hud primer nekega kaznivega dejanja predpisana hujša kazen, jo sodišče izreče, če je dejanje dobilo posebno nevarno naravo, ki je v tem, da je storilec pri storitvi dejanja

pokazal posebno odločnost, trdovračnost ali brezobzirnost in da je dejanje povzročilo posebno hude posledice ali pa je bilo storjeno v posebno obteževalnih okoliščinah.

Omilitiv kazni

16. člen

(1) Kadar zakon ali odlok Istrskega okrožnega ljudskega odbora predpisuje, da se sme storilec mileje kaznovati, sme sodišče odmeriti kazen pod mejo, ki je predpisana z zakonom ali odlokom Istrskega okrožnega ljudskega odbora ali pa izreči milejšo vrsto kazni.

(2) Sodišče sme odmeriti kazen pod mejo, ki je predpisana z zakonom ali odlokom Istrskega okrožnega ljudskega odbora ali pa izreči milejšo vrsto kazni tudi tedaj, če spozna, da so podane take olajševalne okoliščine, ki kažejo na to, da se da tudi z omiljeno kaznijo doseči namen kaznovanja.

Način omilitve kazni

17. člen

Kadar sodišče spozna, da je treba kazen omiliti, jo omili takole:

1. Če je za kaznivo dejanje predpisana kazen strogega zapor, zapor ali denarna kazen in je pri tem navedena najmanjša mera, se sme ta najmanjša mera znižati do najmanjše zakonite mere za to vrsto kazni;

(2) Če je za kaznivo dejanje predpisana kazen strogega zapor ali zapor, pa ni pri tem navedena najmanjša mera, se sme namesto strogega zapor izreči zapor najmanj treh mesecev, namesto zapor pa denarna kazen.

Odpustitev kazni

18. člen

Sodišče sme storilcu kaznivega dejanja odpustiti kazen samo tedaj, kadar zakon ali odlok Istrskega okrožnega ljudskega odbora to predpisujeta.

Vštevaje pripora, preiskovalnega zapor in prejšnje kazni

19. člen

(1) Čas, prebit v priporu ali preiskovalnem zaporu, se všteje v strogi zapor in v denarno kazen.

(2) V novo kazen se všteje tudi del prej prestane kazni, če je prejšnja kazen spremenjena z amnestijo ali pomilostitvijo, z izredno omilitvijo kazni ali z obnovo postopka ali zahtevo za varstvo zakonitosti.

(3) Pri vštevanju so si enaki dan pripora, dan preiskovalnega zapor, dan strogega zapor, dan zapor in dvesto dinarjev denarne kazni.

Stek kaznivih dejanj

20. člen

(1) Če je storilec z enim dejanjem storil več kaznivih dejanj, ali če je z več dejanji storil več kaznivih dejanj, o katerih še ni izrečena sodba, do-

loči sodišče najprej kazen za vsako posamezno kaznivo dejanje, nato pa izreče glavno kazen takole:

1. Če je za kazniva dejanja, ki so v steku, določilo kazni strogega zapor in zapor, izreče eno samo kazen, ki je v tem, da se zviša najhujša izmed določenih kazni, vendar tako, da zvišana kazen ne sme doseči vsote posameznih določenih kazni, pa tudi ne preseči največje zakonite mere za izrečeno vrsto kazni;

2. če je za kakšno kaznivo dejanje, ki je v steku, določilo denarno kazen, za drugo dejanje pa kazen strogega zapor ali zapor, izreče poleg določene kazni strogega zapor oziroma zapor tudi določeno denarno kazen;

3. če je za kazniva dejanja, ki so v steku, določilo denarne kazni, izreče eno samo denarno kazen, ki pa ne sme preseči vsote določenih kazni in ne največje zakonite mere.

(2) Stranske kazni izreče sodišče, čeprav so bile določene le za eno kaznivo dejanje, ki je v steku; če pa so te kazni iste vrste, izreče sodišče eno samo kazen te vrste, ki pa ne sme preseči vsote posameznih določenih kazni in ne največje zakonite mere za izrečeno vrsto kazni;

(3) Kadar določi sodišče za kakšno kaznivo dejanje, ki je v steku, kazen zaplembe premoženja, ne sme izreči denarne kazni ne kot glavne, ne kot stranske kazni.

Odmera kazni obsojencu

21. člen

(1) Če je obsojenec, preden prestane kazen, sojen zaradi kaznivega dejanja, storjenega, preden je bila izrečena prejšnja sodba, ali zaradi kaznivega dejanja, storjenega, ko prejšnja kazen še ni bila prestana, izreče sodišče eno samo kazen po 20. členu tega odloka, pri čemer vzame, da je kazen za prejšnje dejanje že določena. Del kazni, ki jo je obsojenec že prestal po prejšnji sodbi, se všteje po 19. členu tega odloka.

(2) Če stori obsojenec med tem, ko prestaja kazen zapor ali strogega zapor, ali ko je na pogojnem odpustu, kaznivo dejanje, za katero se sme po zakonu ali odloku Istrskega okrožnega ljudskega odbora izreči kazen osmih let strogega zapor ali hujša kazen, sme sodišče izreči novo kazen ne glede na prej izrečeno kazen, če se zaradi prekratkega ostanka prejšnje kazni z uporabo 20. člena tega odloka namen kaznovanja ne bil dal doseči.

(3) Če stori obsojenec med tem, ko prestaja kazen zapor ali strogega zapor, kaznivo dejanje, za katero je predpisana denarna kazen ali kazen zapor do šestih mesecev, se kaznuje disciplinsko.

3. Pogojna obsodba

Izrek pogojne obsodbe

22. člen

(1) Pri obsodbi na kazen zapor do dveh let ali na denarno kazen sme sodišče s sodbo odložiti izvršitev izrečene kazni s pogojem, da obsojenec

v roku, ki ne sme biti krajši od enega leta in ne daljši od petih let, ne bo storil novega prav tako hudega ali hujšega naklepnege kaznivega dejanja.

(2) Izvršitev kazni sme sodišče odložiti tudi s pogojem, da obsojenec v roku, ki ne sme biti krajši od enega leta, povrne s sodbo ugotovljeno škodo.

(3) Sodišče odredi pogojno odložitve izvršitve izrečene kazni, če glede na okoliščine dejanja, obnašanje storilca po storjenem dejanju in glede na njegovo prejšnje življenje spozna, da se da utemeljeno pričakovati, da se bo obsojenec v prihodnje varoval kaznivih dejanj, tudi če se kazen ne izvrši in da se bo v danem primeru že s samo obsodbo dosegel namen kaznovanja.

(4) Pogojno ne sme biti obsojen, kdor je bil v zadnjih petih letih obsojen na kazen strogega zapora ali nepogojno obsojen na več kot eno leto zapora.

(5) V sodbi sme sodišče odrediti, da se kazen časne prepovedi opravljanja poklica izvrši ne glede na to, da je glavna kazen izrečena pogojno.

Preklic pogojne obsodbe

23. člen

(1) Sodišče prekliče odložitve izvršitve kazni, če stori pogojno obsojeni med tem, ko mu je izvršitev kazni s sodbo odložena, novo prav tako hudo ali hujše naklepno kaznivo dejanje, prav tako tudi tedaj, če je po izrečenem pogojni obsodbi obsojen za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno, še preden je bila pogojna obsodba izrečena in sodišče spozna, da ne bi bilo podlage za takšno obsodbo, če bi bilo to prejšnje kaznivo dejanje takrat znano.

(2) Če sodišče prekliče pogojno obsodbo, izreče za vsa kazniva dejanja eno samo kazen po 20. členu tega odloka; pri tem vzame, da je kazen za prejšnje dejanje že določena.

(3) Pogojna obsodba se sme preklicati med tem, ko je izvršitev kazni odložena. Če pa stori pogojno obsojeni v tem času novo, prav tako hudo ali hujše naklepno kaznivo dejanje, kar pa se ugotovi s sodbo šele po preteku časa, za katerega je bila izvršitev kazni odložena, se sme pogojna obsodba preklicati naipozneje v enem letu od dneva, ko poteče čas, za katerega je bila izvršitev kazni odložena.

(4) Če je bila izvršitev kazni odložena tudi s pogojem, da obsojenec povrne škodo, prekliče sodišče pogojno obsodbo, če obsojenec ne povrne škode v danem roku, vendar pa sme sodišče določiti tudi nov rok za povrnitev škode ali pa spregledati ta pogoj, če spozna, da obsojenec škode ne more povrniti.

Učinek nepreklicane pogojne obsodbe

24. člen

Če je bil kdo pogojno obsojen, pa pogojna obsodba ni bila preklicana, velja, kot da sploh ne bi bil obsojen za dejanja, ki jih obsega pogojna obsodba.

4. Pogojni odpust

25. člen

(1) Obsojenec, ki je prestal polovico kazni strogega zapora ali zapora in s svojim delom in obnašanjem pokazal, da se je toliko poboljšal, da od njega ni pričakovati nadaljnjih kaznivih dejanj, sme biti pogojno odpuščen s prestajanja kazni.

(2) Če se obsojenec med prestajanjem kazni posebno izkaže s svojim delom in obnašanjem, sme biti pogojno odpuščen, še preden prestane polovico kazni strogega zapora oziroma zapora.

(3) Pogojni odpust traja, dokler ne preteče čas, na katerega se je glasila kazen.

Preklic pogojnega odpusta

26. člen

(1) Pogojni odpust se prekliče, če stori pogojno odpuščeni med tem, ko je na pogojnem odpustu, novo kaznivo dejanje, ki so svojem pomenu in teži kaže na to, da ni več razlogov za pogojni odpust.

(2) Če se pogojni odpust prekliče, se čas, ko je bil odpuščeni na pogojnem odpustu, ne všteje v kazen.

II. VARNOSTNI UKREPI

Oddaja v zavod za varstvo in zdravljenje

27. člen

(1) Če sodišče ugotovi, da je storilec neprišteven ali zmanjšano prišteven in da je nevaren za svojo okolico, odredi oddajo v zavod za duševne bolezni ali v kakšen drug zavod za varstvo in zdravljenje.

(2) Odpust iz zavoda odredi sodišče, ko ugotovi, da ni več potrebno, da bi storilec ostal v zavodu.

(3) Čas, ki ga zmanjšano prišteven obsojenec prebije v zavodu se všteje v prestajanje kazni strogega zapora ali zapora.

(4) Če ob odpustu iz zavoda še ni pretekel čas izrečene kazni, prestane obsojenec ostanek kazni v kazenskem poboljševalnem zavodu. Če je bil tak obsojenec obsojen na kazen zapora do dveh let, odloči sodišče ob njegovem odpustu iz zavoda, ali se ostanek kazni izvrši ali ne. Pri tem upošteva težo storjenega dejanja, storilčevo prejšnje življenje in pa to, koliko je bivanje v zavodu koristilo storilčevemu zdravljenju.

Odvzem predmetov

28. člen

(1) Predmeti, ki so bili uporabljeni ali namenjeni za kaznivo dejanje, ki so nastali s kaznivim dejanjem ali bili dobljeni kot nagrada za kaznivo dejanje, se smejo vzeti, če so storilčeva last.

(2) Ti predmeti se smejo odvzeti tudi tedaj, kadar niso storilčeva last, če to terjajo splošna varnosti ali moralni razlogi, vendar pa pravice drugih, terjati od storilca odškodnino, s tem niso prizadete.

III. KAZNI, VZGOJNI IN POBOLJŠEVALNI UKREPI IN VARNOSTNI UKREPI GLEDE MLADOLETNIKOV

Ukrepi glede otrok

29. člen

Mladoletnik, ki ob storitvi kaznivega dejanja še ni dopolnil štirinajst let, se ne sme ne preganjati, ne kaznovati in tudi ne sme sodišče uporabiti zanj vzgojnih poboljševalnih ukrepov. Tak mladoletnik se izroči skrbstvenemu organu, ki ali odloči, da ostane pri starših, oziroma pri skrbniku, ali pa uporabi druge skrbstvene ukrepe zanj in za njegovo vzgojo.

Vzgojni poboljševalni ukrepi glede kazensko neodgovornih mladoletnikov

30. člen

(1) Pri mladoletniku, starem nad 14 let, ki ni kazensko odgovoren, ker ob storitvi kaznivega dejanja zaradi duševne nerazvitosti ni mogel razumeti pomena svojega dejanja, ali ni mogel imeti v oblasti svojega ravnanja, uporabi sodišče tale dva vzgojna poboljševalna ukrepa:

1. izročitev staršem ali skrbniku;
2. oddaja v vzgojni zavod.

(2) Sodišče izroči mladoletnika staršem ali skrbniku, da ga strožje nadzorujejo in da poskrbijo za njegovo šolanje, če ugotovi, da jim je to močče in da ta ukrep glede na mladoletnikovo starost, prejšnje življenje, lahko naravo dejanja in okoliščine, v katerih je dejanje storil, za njegovo poboljšanje zadošča.

(3) Sodišče odda mladoletnika v vzgojni zavod, če ga njegovi starši oziroma skrbnik ne morejo strožje nadzorovati in poskrbeti za njegovo šolanje, ali če ugotovi, da izročitev staršem oziroma skrbniku ne bo zadoščala za mladoletnikovo poboljšanje, zlasti ne glede na njegovo starost, prejšnje življenje in hudo naravo dejanja.

(4) Če je mladoletnik gluhonem ali slep, pa sodišče spozna, da ga je treba oddati v vzgojni zavod, ga odda v zavod za gluhoneme, oziroma v zavod za slepe.

Kazni, ki se zoper kazensko odgovornega mladoletnika ne smejo izreči

31. člen

Zoper mladoletnika, ki je kazensko odgovoren, se ne smejo izreči te kazni: omejitev državljanskih pravic in trajna prepoved opravljanja poklica.

Kaznovanje kazensko odgovornega mlajšega mladoletnika

32. člen

Mladoletnik, ki je ob storitvi kaznivega dejanja dopolnil štirinajst let, pa ne še šestnajst let (mlajši mladoletnik), se sme kaznovati samo, če je storil kaznivo dejanje, za katero je predpisana hujša kazen kakor 10 let strogega zapor.

Vzgojni poboljševalni ukrepi glede kazensko odgovornega mlajšega mladoletnika

33. člen

(1) Za kazniva dejanja, za katera predpisuje zakon ali odlok istrskega okrožnega ljudskega odbora kazen do deset let strogega zapor ali kakšno milejšo kazen, se uporabita pri mlajšem mladoletniku tale dva vzgojna poboljševalna ukrepa:

1. ukor;
2. oddaja v vzgojni poboljševalni dom.

(2) Izjemoma sme sodišče odrediti oddajo v vzgojni poboljševalni dom tudi pri mlajšem mladoletniku, ki je storil kaznivo dejanje, za katero je predpisana hujša kazen kakor deset let strogega zapor, če spozna, da se da glede na duševno razvitost mlajšega mladoletnika, naravo dejanja in okoliščine, v katerih je bilo dejanje storjeno, namen poboljšanja in vzgoje doseči tudi brez kazni.

Ukor

34. člen

Mlajšemu mladoletniku, ki je storil lažje kaznivo dejanje, izreče sodišče ukor, če ugotovi, da bo ta ukrep glede na duševno razvitost mlajšega mladoletnika, naravo dejanja in okoliščine, v katerih je bilo dejanje storjeno, za njegovo poboljšanje zadoščal.

Oddaja v vzgojni poboljševalni dom

35. člen

Sodišče odda mlajšega mladoletnika v vzgojni poboljševalni dom, če spozna, da je treba glede na teže dejanja ali glede na njegovo zanemarjenost ali pokvarjenost uporabiti zanj strožje poboljševalne ukrepe.

Kaznovanje kazensko odgovornih starejših mladoletnikov

36. člen

Mladoletnik, ki je ob storitvi kaznivega dejanja že dopolnil šestnajst let (starejši mladoletnik), se kaznuje, vendar sme sodišče, če je storil kaznivo dejanje, za katero je predpisana kazen strogega zapor do petih let ali kakšna milejša kazen, odrediti odajo v vzgojni poboljševalni dom.

Odmera kazni kazensko odgovornim mladoletnikom

37. člen

(1) Pri odmeri kazni mladoletniku uporabi sodišče splošno pravilo o odmeri kazni (12. člen), pri tem pa gleda še posebej na stopnjo njegove duševne razvitosti.

(2) Za kaznivo dejanje, za katero je predpisana kazen strogega zapor več kot deset let, sme sodišče kaznovati starejšega mladoletnika največ s strogim zaporom desetih let, mlajšega mladoletnika pa osmih let.

(3) Za omilitve kazni mladoletniku veljajo določbe 16 in 17. člena tega odloka.

Trajanje vzgojnih poboljševalnih ukrepov

38. člen

(1) Kadar odda sodišče mladoletnika v vzgojni zavod ali v vzgojni poboljševalni dom, odloči obdobjem, koliko časa naj ostane v zavodu oziroma v domu.

(2) V vzgojnem zavodu ostane mladoletnik najmanj eno leto, največ pa tri leta, v vzgojnem poboljševalnem domu pa najmanj eno leto, največ pa pet let.

Sprememba sodne odločbe o vzgojnih poboljševalnih ukrepih

39. člen

(1) Sodišče sme prebivanje mladoletnika v vzgojnem zavodu ali v vzgojnem poboljševalnem domu skrajšati, sme pa odrediti tudi odpust iz vzgojnega zavoda oziroma iz vzgojnega poboljševalnega doma, če se pokaže, da se je mladoletnik poboljšal.

(2) Sodišče sme preklicati odločbo o odpustu, če mladoletnik s svojim delom in obnašanjem pokaže, da ga je treba poslati nazaj v vzgojni zavod oziroma v vzgojni poboljševalni dom. Odločba o odpustu se sme preklicati, dokler mladoletnik ne dopolni osemnajst let.

Prenehanje vzgojnih poboljševalnih ukrepov, če se izreče kazni

40. člen

Če je mladoletnik med izvrševanjem vzgojnega poboljševalnega ukrepa obsojen za kaznivo dejanje na kazni strogega zapor ali zapor, preneha določeni vzgojni poboljševalni ukrep, ko začne mladoletnik prestajati kazni.

Učinek vzgojnih poboljševalnih ukrepov

41. člen

Če je bil za mladoletnika uporabljen vzgojni poboljševalni ukrep, velja, kot da še ne bi bil obsojen.

Izvršitev kazni strogega zapor in zapor

42. člen

(1) Kazni strogega zapor in zapor prestajajo obsojeni mladoletniki do svoje polnoletnosti praviloma v kazenskem poboljševalnem domu za mladoletnike.

(2) Delo za obsojene mladoletnike se izbere po njihovih telesnih zmožnostih in veselju za določeno vrsto dela, tako da se čimbolje strokovno izučijo za delo po prestani kazni.

(3) Delovni čas obsojenih mladoletnikov se določi tako, da jim je omogočeno obiskovanje splošne izobraževalne ali strokovne šole.

Varnostni ukrepi glede mladoletnikov

43. člen

Določbe 27. člena tega odloka se uporabljajo tudi glede mladoletnikov.

IV. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

44. člen

Ko začne veljati ta odlok, se spremeni pravnomočno izrečena kazni odvzema prostosti s prisilnim delom v enako dolgo kazni strogega zapor, pravnomočno izrečena kazni odvzema prostosti pa v enako dolgo kazni zapor.

45. člen

Kazni prisilnega dela brez odvzema prostosti, ki je bila pravnomočno izrečena do dneva, ko začne veljati ta odlok, se spremeni, kolikor ni prestana, v kazni zapor, in sicer tako, da se en dan zapor šteje za tri dni prisilnega dela brez odvzema prostosti.

46. člen

Glede izvršitve denarne kazni veljajo določbe četrtega in petega odstavka 11. člena tega odloka tudi za primere, kjer je sodba izrečena pred dnem, ko začne veljati ta odlok.

47. člen

Ko začne veljati ta odlok se pravnomočno izrečena kazni izgube političnih in posameznih državljanskih pravic spremeni v kazni omejitve državljanskih pravic.

48. člen

Kazni izrečene zoper starejše in mlajše mladoletnike do dneva, ko začne veljati ta odlok, ki pa so dališe, kakor bi se sme izreči po določbah tega odloka, in kazni, izrečene v primerih, v katerih se po tem odloku ne bi sme izreči, se zmanjšajo oziroma spremenijo v vzgojno poboljševalne ukrepe po določbah tega odloka. Spremembe kazni v vzgojno poboljševalne ukrepe se izvede od dneva, ko začne veljati ta odlok.

49. člen

Kazni izgon iz prebivališča, ki je bila pravnomočno izrečena do dneva, ko začne veljati ta odlok, se ne bo več izvrševala.

50. člen

(1) Kjer je v obstoječih predpisih predvidena kazni odvzema prostosti s prisilnim delom, se bo po uveljavitvi tega odloka izrekala kazni strogega zapor.

(2) Kjer je v obstoječih pravnih predpisih predvidena kazni odvzema prostosti se bo po uveljavitvi tega odloka izrekala kazni zapor.

(3) Kjer je v obstoječih pravnih predpisih predvidena kazni prisilnega dela brez odvzema prostosti, se bo po uveljavitvi tega odloka izrekala kazni zapor, ki pa ne bo smela biti daljša od tretjine najvišje mere, ki je predvidena za kazni prisilnega dela brez odvzema prostosti.

51. člen

(1) Ta odlok začne veljati osmi dan po objavi v Uradnem listu.

(2) Istočasno prenehajo veljati odlok o vrstah kazni z dne 14. septembra 1947 (Uradni list štev. 3-26/47) in odlok o spremembah in dopolnitvah odloka o vrstah kazni z dne 14. novembra 1948 (Uradni list štev. 7-92/48).

Koper, dne 31. julija 1951.

Tajnik:

Predsednik:

Petar Kraljevič l. r.

Ernest Valovec l. r.

44.

Na podlagi ukaza komandanta Odreda J. A. na STO z dne 16. septembra 1947 in v zvezi z odlokom Poverjenišтва PNOO za Slovensko Primorje in Oblasnega NO za Istro z dne 20. februarja 1947 izdaja Istrski okrožni ljudski odbor

ODLOK

O SOCIALNEM ZAVAROVANJU DELAVCEV IN
USLUŽBENCEV TER NJIHOVIH DRUŽIN

I. poglavje

TEMELJNE DOLOČBE

1. člen

S socialnim zavarovanjem daje ljudska oblast delavcem in uslužbencem ter njihovim družinam določene pravice ob bolezni, ob izgubi delovne zmožnosti, ob starosti in smrti ter tudi druge pravice, ki so določene v tem odloku.

2. člen

Socialno zavarovanje je v Istrskem okrožju enotno ter ga izvaja Zavod za socialno zavarovanje v Kopru pod nadzorstvom Sveta za socialno skrbstvo in zdravstvo Istrskega okrožnega ljudskega odbora.

Zavod za socialno zavarovanje je javna, samoupravna ustanova. Število članov upravnega odbora in način volitev določi s posebno odredbo Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora.

3. člen

Zavod za socialno zavarovanje zbira finančna sredstva za socialno zavarovanje iz prispevkov delodajalcev.

Višino prispevkov za socialno zavarovanje določi Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora. Plače delavcev in uslužbencev se nikakor ne smejo obremeniti s prispevki za socialno zavarovanje.

4. člen

Pravice, ki gredo zavarovancem po tem odloku so:

pravica do zdravstvene oskrbe;

pravica do oskrbnine ob začasni nezmožnosti za delo zaradi bolezni;

pravica do oskrbnine ob porodniškem dopustu;

pravica do preskrbe za otroke;

pravica do rente zaradi posledic nesreče pri delu;

pravica do invalidske, starostne in družinske pokojnine;

pravica do pogrebnine.

Pridobitev in obseg posameznih pravic sta praviloma odvisna od trajanja delovnega razmerja in od višine plače.

5. člen

Delavci in uslužbenci, ki so zaposleni v Istrskem okrožju, so zavarovani od vstopa v delo.

Z enakimi pravicami kot osebe v delovnem razmerju so zavarovani:

1. člani predstavniških in njim odgovornih organov, ki dobivajo plačo za svoje delo; izvoljene osebe, ki opravljajo stalne dolžnosti proti stalnemu plačilu v določenih družbenih organizacijah;

2. člani obrtniških proizvajalnih zadrug, člani ribiških zadrug, ki jim je ribištvo edini ali glavni poklic.

Za bolezen in nesrečo pri delu so zavarovani:

1. študenti in učenci strokovnih šol in tečajev ob opravljanju obvezne prakse in obveznega praktičnega dela;

2. osebe, ki se organizirano za nekaj časa udeležujejo javnih del s plačo ali brez plače na podlagi pogodbe ali kako drugače;

3. osebe, ki prestajajo kazen strogega zapora ali zapora.

Za bolezen so zavarovani tudi učenci in študenti, ki so bili v delovnem razmerju, pa so ga zaradi šolanja začasno prefrgali, in prav tako člani njihovih družin.

Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora lahko socialno zavarovanje v celoti ali deloma razširi tudi na osebe svobodnih poklicev in kulturne delavce (književnike, časnikarje, umetnike, advokate in podobno) in tudi na druge osebe, ki sicer niso v delovnem razmerju, ki pa s svojim poklicem oziroma delavnostjo koristijo družbi, in lahko določi, s kakšnimi pogoji te osebe pridobijo pravice, ki izvirajo iz socialnega zavarovanja.

Načinčnejše predpise o izvedbi socialnega zavarovanja za osebe, ki so našteje v 2., 3., 4. in 5. odstavku tega člena, izda Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora.

6. člen

Ce je zavarovanec obenem v več delovnih razmerjih, mu gre pravica do socialnega zavarovanja samo na podlagi glavne zaposlitve.

Honorarni uslužbenci, ki jim je njihova honorarna služba edini ali glavni poklic, imajo enake pravice na podlagi socialnega zavarovanja kot druge osebe v delovnem razmerju.

7. člen

Pravice, ki izvirajo iz socialnega zavarovanja, ne zastarajo.

8. člen

Pravice, ki izvirajo iz socialnega zavarovanja, se ne morejo s pogodbo spreminjati ali odtujevati in prav tako se jim zavarovanec ne more odpovedati v korist koga drugega.

Od vseh dajatev, ki izvirajo iz socialnega zavarovanja, je mogoče seči z izvršbo ali z zavarovalnimi ukrepi le na pokojnino. Na druge dajatve iz socialnega zavarovanja pa le za izterjanje in zavarovanje za sodno določeno preživitino in za zahteve organov socialnega zavarovanja, za dajatve, do katerih zavarovanec ni bil upravičen.

9. člen

Vsi javni organi so dolžni sodelovati pri izvajanju socialnega zavarovanja.

10. člen

Pri izvajanju socialnega zavarovanja in pri nadzorstvu nad njim sodelujejo tudi sindikalne organizacije.

Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora ima pravico, da v sporazumu z okrožnim odborom Zveze enolnih razrednih sindikatov v Kopru izda predpise o izvrševanju pravic, ki jih imajo sindikalne organizacije pri izvajanju pravic iz socialnega zavarovanja.

11. člen

Delodajalec je dolžan v roku osmih dni priglasiti pristojnemu uradu Zavoda za socialno zavarovanje vstop zavarovanca v službo, izstop zavarovanca iz službe, kakor tudi vse spremembe, ki vplivajo na zavarovančeve pravice izvirajoče iz socialnega zavarovanja.

Delodajalec je dolžan natančno voditi predpisane plačilne sezname in druge razvide o zavarovancih in njihovem zaslužku ter jih hraniti najmanj 5 let.

Dospele prispevke za socialno zavarovanje je dolžan delodajalec plačati pristojnemu uradu Zavoda za socialno zavarovanje.

Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora predpiše podrobnejše določbe o dolžnostih delodajalcev ter o obračunavanju in plačevanju prispevkov.

12. člen

Zavod za socialno zavarovanje in njegovi uradi so upravičeni, da neposredno nadzirajo delodajalce ali spolnjujejo dolžnosti in obveznosti po predpisih o socialnem zavarovanju.

13. člen

Za vse prispevke in druge obveznosti, ki jih je po predpisih o socialnem zavarovanju dolžan plačati delodajalec, jamčijo solidarno:

a) pri gradbenih delih naročnik gradnje oziroma oseba, za katere račun se gradnja izvršuje;

b) pri prehodu obrata od enega delodajalca na drugega novi delodajalec;

c) glavni podjetnik, ki je prevzel izvršitev dela, in sicer za vse prispevke in druge obveznosti tistih

podjetnikov, ki jim je izročil izvršitev posameznih del;

d) zakonec za vse prispevke in druge obveznosti, ki so nastale v času trajanja skupnega gospodinjstva, kolikor ne dokaže, da ni sodeloval v obratu in da se je sam preživljal iz lastnega premoženja oziroma lastnih dohodkov.

14. člen

Plačilni sezname, plačilni nalogi in izvlečki iz tekočih računov delodajalcev, opremljeni s klavzulo o izvršnosti, pristojnega urada Zavoda za socialno zavarovanje, so javne izvršilne listine.

V primerih izvršilnega postopka, in prisilnega poravnalnega postopka se terjatve Zavoda za socialno zavarovanje uvrstijo v isto vrsto z davkom.

Ljudska sodišča so dolžna dostaviti Zavodu za socialno zavarovanje odločbe o ustavitvi plačil, o uvedbi stečajnega postopka in postopka prisilne poravnave, kolikor se nanašajo na gospodarska podjetja.

15. člen

Vse terjatve Zavoda za socialno zavarovanje, nastale na temelju tega odloka, zastarajo v treh letih.

Zastaranje se pretrga z vsakim uradnim dejanjem, podvzetim zaradi izterjanja terjatve.

16. člen

Predlogi, vloge in dokazila, tožbe, sodbe, odločbe, sklepi, pritožbe in drugi akti v postopu za priznanje pravic iz socialnega zavarovanja, so prosti taks.

Zavod za socialno zavarovanje in njegovi uradi so za svoje zgradbe, zavode in zemljišča, kolikor rabijo za namene socialnega zavarovanja, oproščeni vseh davkov, doklad ter drugih javnih davščin in pristojbin. Prav tako so oproščene vseh davkov, doklad in pristojbin vse dajatve iz zavarovanja po predpisih tega odloka.

II. poglavje

PRAVICE, KI IZVIRAJO IZ SOCIALNEGA ZAVAROVANJA

1. Zdravstvena oskrba

17. člen

Zavarovanec ima pravico do zdravstvene oskrbe ob bolezni oziroma ob dopustu zaradi zdravljenja ali okrevanja (bolezenskem dopustu).

Zdravstvena oskrba obsega: zdravniško pomoč in zdravljenje v zdravstvenih ustanovah ali na bolnikovem stanovanju; zdravila in druga zdravilna sredstva; pripomočke za zdravljenje in sanitetni material; zdravljenje v bolnišnicah in naravnih zdraviliščih (kopališčih in klimatskih krajih); okrevanje po bolezni; porodniško pomoč; zdravljenje zob in zobotehnično pomoč; proteze, ortopedske in druge pripomočke.

Svet za socialno skrbstvo in zdravstvo Istrskega okrožnega ljudskega odbora ima pravico predpisati način zdravstvene oskrbe za zavarovance.

18. člen

Zavarovanec pridobi pravico do zdravstvene oskrbe ne glede na to, koliko časa je v delovnem razmerju (delovna doba), in uživa to oskrbo ves čas, dokler mu je potrebna.

Pravico do zdravstvene oskrbe ima tudi zavarovanec, ki zbolí v enem mesecu po prenehanju zakonito razvezanega delovnega razmerja.

Pravico do zdravstvene oskrbe imajo tudi uživalci pokojnine in tisti, ki uživajo rento zaradi zmanjšanja sposobnosti za delo nad polovico.

19. člen

Pravico do zdravstvene oskrbe imajo tudi družinski člani delavcev, uslužbencev in uživalcev osebne pokojnine in rente zaradi zmanjšanja sposobnosti za delo nad eno polovico, in sicer:

a) zakonec, otroci in vnuki — če jih zavarovanec preživlja;

b) starši, bratje, sestre in stari starši — če so nezmožni za delo in nimajo lastnega premoženja, pa jih zavarovanec preživlja.

Z izrazom »otroci« so mišljeni v tem odloku, če ni v posameznih odločbah drugače rečeno, v zakonu in izven zakona rojeni otroci; posvojeni otroci, pastorki in otroci brez staršev, ki jih zavarovanec preživlja, ne glede na to, ali so z njim v sorodstvu, ali ne, a nimajo drugih sredstev za preživljanje, kakor tudi otroci, ki imajo pridobitno nesposobne in revne starše.

Otroci, vnuki, bratje in sestre imajo pravico do zdravstvene oskrbe do dovršenih 17. let starosti, če pa se šolajo, do konca predpisanega rednega šolanja, najdalje pa do 24. leta starosti.

Če člani zavarovančeve družine, ki so naštetí v prejšnjem odstavku, postanejo popolnoma nezmožni za delo tudi po preteku starosti, ki je predpisana v tem členu, imajo vendarle pravico do zdravstvene oskrbe ves čas, dokler traja njihova nezmožnost za delo.

20. člen

Upravičencem zdravstvene oskrbe gre povračilo polnih stroškov, kadar so poslani zaradi zdravljenja ali zdravniškega pregleda iz kraja, kjer so na delu, oziroma kjer stalno prebivajo.

2. Oskrbnina ob začasní nezmožnosti za delo zaradi bolezni ali bolezenskega dopusta

21. člen

Zavarovanec ima pravico do denarnega nadomestila (oskrbnine) namesto redne plače:

1. če je zaradi bolezni začasnó nezmožen za delo ali pa mu je bil priznan bolezenski dopust;
2. če je zaradi nalezljive bolezni izoliran;
3. če mu je naročeno, da mora zaradi akutne bolezni sreči članu svoje ožje družine in sicer največ 15 dni, kadar gre za strežbo otroka do sedmega leta, sicer pa največ 7 dni.

22. člen

Zavarovancu, ki je bil tik pred začetkom nezmožnosti za delo v delovnem razmerju nepretrgano najmanj 6 mesecev, ali pa s prestedki skupaj 18 mesecev v zadnjih dveh letih, gre za ves čas zdravljenja oziroma bolezenskega dopusta oskrbnina v višini njegove redne čiste plače.

Zavarovancu, ki nima delovne dobe po prejšnjem odstavku, gre za čas zdravljenja oziroma bolezenskega dopusta nadomestilo, in sicer:

a) 80% redne plače, če ima pred boleznijo več kot 3, toda manj kot 6 mesecev, ali pa s prestedki v zadnjih 2 letih več kot 6, toda manj kot 18 mesecev delovne dobe;

b) 60% redne plače ostalim zavarovancem.

23. člen

Pravica do polne oskrbnine (21. člen) gre ne glede na trajanje delovne dobe;

1. zavarovancu, ki je postal začasnó nezmožen za delo zaradi posledic nesreče pri delu;

2. zavarovancu — gospodarskemu učencu.

24. člen

V nepretrgano delovno dobo se poleg časa, ki ga je zavarovanec prebil v nepretrganem delovnem razmerju, šteje tudi čas, ki ga je zavarovanec prebil zaradi svoje izpopolnitve na posameznih tečajih, kamor je bil poslan po nastanku delovnega razmerja. Ta čas pa ne sme biti daljši od dveh let.

25. člen

Kot redna plača se šteje predpisana časovna plača za isto vrsto del, ki jih je zavarovanec opravljal redno in v rednem delovnem času, oziroma za tisti poklic, ki ga je zavarovanec imel v predzadnjem mesecu pred začetkom nezmožnosti za delo.

Za zavarovanca, ki dobiva plačo deloma v stalnem desečnem znesku, deloma pa po učinku dela se šteje za redno plačo stalni del plače, zvišan za znesek, ki ustreza predpisanemu učinku dela v rednem delovnem času, oziroma, ki ustreza izpolnitvi plana.

Če je bil zavarovanec v predzadnjem mesecu pred začetkom nezmožnosti za delo dočeljen k drugemu delu, za katero je dobival drugačno plačo, se vzame kot redna plača zavarovančeva povprečna plača, izračunana po ustrežajočem predpisu prejšnjega odstavka.

26. člen

Pravica do oskrbnine ob bolezni oziroma bolezenskem dopustu gre zavarovancu za tisti čas, dokler traja začasnó nezmožnost za delo, in sicer praviloma do enega leta.

Trajanje te pravice se sme podaljšati tudi nad eno leto, če to terjá zdravljenje oziroma okrevanje in če se lahko pričakuje, da bo zavarovanec spel postal zmožen za delo najpozneje v še enem letu. Podaljšanje te pravice nad eno leto dovoli ravnatelj okrožne uprave Zavoda za socialno zavarovanje na podlagi mnenja stalne zdravniške komisije.

3. Oskrbnina ob porodniškem dopustu

27. člen

Zavarovanka ima pravico do oskrbnine ves čas porodniškega dopusta. Ta porodniški dopust traja devetdeset dni.

28. člen

Zavarovanka ima ob porodniškem dopustu pravico do oskrbnine, ki je enaka njeni redni plači, če je bila tik pred porodom v delovnem razmerju nepretrgano najmanj šest mesecev ali pa s presledki skupaj osemnajst mesecev v zadnjih dveh letih, a v višini 80% redne plače, če je bila pred porodom v delovnem razmerju nepretrgano tri mesece, ali pa v presledkih šest mesecev v zadnjem letu pred porodom.

Glede določitve redne plače se uporablja predpis 25. člena tega odloka. Če pa je bila zavarovanka po zdravniškem mnenju zaradi nosečnosti prestavljena k drugemu delu z nižjo plačo, se vzame kot redna plača njena prejšnja višja plača.

29. člen

Če zavarovanka ob porodniškem dopustu zboli, ne more ob času dopusta obenem uživati tudi oskrbnine po 21. členu tega odloka.

4. Preskrba za otroka

30. člen

Zavarovanci imajo za svoje otroke te pravice: podporo za opremo novorojenca, podporo za boljšo hrano matere in novorojenca, nagrada za družine z več otroki in preživnino za otroke.

31. člen

Zavarovancu gre enkratna denarna podpora za opremo vsakega otroka.

32. člen

Zavarovanki gre podpora za boljšo hrano matere in otroka za čas 6 mesecev od nastopa porodniškega dopusta dalje.

Pravica do te podpore gre tudi zavarovancu za vsakega novorojenca, če otrokova mati nima pravice do podpore. Ta pravica traja tri mesece po otrokovem rojstvu.

Podpore se dajejo v mesečnih zneskih.

33. člen

Zavarovancu, ki ima dvojce ali več otrok, gre za tretjega novorojenca oziroma za vsakega nadaljnjega otroka posebna nagrada.

Ta nagrada se daje v enkratnem znesku in se veča v sorazmerju s številom otrok.

34. člen

Pravica do podpor, ki so našteje v 31., 32. in 33. členu, gre zavarovancu, ki je bil pred nastankom pogojev za pridobitev teh pravic nepretrgano

najmanj šest mesecev v delovnem razmerju ali pa s presledki skupaj osemnajst mesecev v zadnjih dveh letih.

Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora lahko za posamezne stroke predpiše, da se delovna doba s presledki v zadnjih dveh letih skrajša od osemnajst mesecev do štirinajst mesecev.

35. člen

Zavarovancu gre pravica do preživnine za vsakega otroka in vnuka, ki ga preživlja.

Ta pravica gre zavarovancu, dokler otrok oziroma vnuk ni starejši, kot je to določeno v 19. členu tega odloka.

Preživnina gre tudi zavarovančevim otrokom, ki uživajo družinsko pokojnino. Če uživajo družinsko pokojnino mati in otroci, gre preživnina za vse otroke. Če otrokova mati več ne živi ali če ni upravičena do družinske pokojnine, gre preživnina za enega otroka manj, kot jih je upravičenih do pokojnine. Če ima kateri od teh otrok dohodke iz kakšnega drugega naslova, odpade pravica do preživnine še za tega otroka, oziroma se preživnina za tega otroka zniža za ustrezní znesek, če njegovi dohodki ne dosežejo zneska preživnine.

Preživnina za otroke se daje v stalnih denarnih zneskih.

Izvršilni odlok Istrskega okrožnega ljudskega odbora je pooblaščen, da predpiše višino dajatev in podrobnejše določbe o priznavanju dajatev iz tega poglavja.

5. Renta zaradi nesreče pri delu

36. člen

Zavarovancu, ki mu je bila zaradi nesreče pri delu zmanjšana njegova zmožnost za delo nad 10%, ima pravico do rente oziroma odpravnine.

Z izrazom »zmanjšana zmožnost za delo« je mišljena zmanjšana zmožnost za delo sploh, pa tudi zmanjšana zmožnost za opravljanje del v posamezni stroki (poklicna nezmožnost).

37. člen

Če je zmožnost za delo zmanjšana zaradi nesreče pri delu, gre zavarovancu pravica do rente neglede na to, koliko časa je trajalo delovno razmerje.

38. člen

Zavarovane, kateremu je zaradi nesreče pri delu zmanjšana zmožnost za delo nad tri četrtine, se smatra za popolnoma nezmožnega za delo ter mu pripada polna renta, ki znaša 100% njegove rentne osnove. V primeru delnega zmanjšanja sposobnosti za delo pa mu pripada sorazmerni del te rente, ki ustreza zmanjšanju njegove sposobnosti za delo.

Ponesrečenemu zavarovancu, ki je ob priznanju rente v tolikšni meri nezmožen za delo, da mu je stalno neizogibno potrebna tuja pomoč in postrežba, ali pa, ki je pozneje postal takšen zaradi posledic nesreče, gre poleg rente še poseben do-

datek v višini 25% rentne osnove. Pravica do tega dodatka traja ves čas, dokler so zavarovancu potrebni tuja postrežba in pomoč.

Ponesrečenemu zavarovancu, pri katerem po končanem zdravljenju od posledic nesreče trajno zmanjšanje sposobnosti za delo presega 10%, a ne presega 33 1/3 % zmanjšanja sposobnosti za delo, gre enkratna odpravnina in sicer:

a) dvomesečna plača, če je sposobnost za delo zmanjšana nad 10 % do vseh 15%;

b) 4 mesečna plača, če je sposobnost za delo zmanjšana nad 15% do vseh 20%;

c) 6 mesečna plača, če je sposobnost za delo zmanjšana nad 20% do vseh 25%;

d) 1 letna plača, če je sposobnost za delo zmanjšana nad 25% do vseh 33 1/3 %.

Odpravnine ne morejo biti večje od 120.000 dinarjev.

Odpravnina pod d) se izplača samo na zahtevo zavarovanca.

39. člen

Rentna osnova za določitev rente je enaka pokojninski osnovi za ugotovitev starostne pokojnine (52. člen).

Pri določitvi rente zavarovancu, čigar skupna delovna doba je manjša kot eno leto, se vzame za rentno osnovo njegova povprečna redna plača v tej dobi (25. člen).

40. člen

Za nesrečo pri delu se šteje vsako zmanjšanje zmoglosti za delo, ki zadene zavarovanca pri njegovem rednem delu ali pri delu, ki ga opravlja po naročilu podjetja oziroma zavoda ali zasebnega delodajalca.

Domneva se, da je podano naročilo delodajalca tudi v primeru, če je zavarovanec na lastno pobudo brez izrecnega naročila opravljal delo v korist delodajalca in ga je pri tem doletela nesreča.

Razen tega se šteje za nesrečo pri delu:

1. Nesrečno naključje, ki zadene zavarovanca na poti od stanovanja do delovnega kraja in nazaj ali ko se napoti na delo na podlagi odločbe o nastavitvi oziroma na podlagi sklenjene delovne pogodbe, ali pa ko se napoti domov takoj po opravljenem delu;

2. nesrečno naključje, ki zadene zavarovanca, ko se napoti po zdravniško pomoč, do katere ima pravico na podlagi socialnega zavarovanja;

3. nesrečno naključje, ki zadene zavarovanca pri opravljanju državljanskih dolžnosti, ko pomaga pri požarih, poplavih in drugih podobnih nesrečah ali pa pri izpolnjevanju ukazov državnih organov, s katerimi je poklican k opravljanju zakonitih dolžnosti;

4. nesrečno naključje, ki zadene zavarovanca pri opravljanju njegovih dolžnosti v množičnih or-

ganizacijah pri prostovoljnem delu, ki ga te organizacije organizirajo;

5. poklicno obolenje, če je povzročilo trajno nezmožnost za delo sploh ali pa trajno nezmožnost za delo v določeni stroki;

6. trajno zmanjšanje delovne zmoglosti v določeni stroki zaradi daljšega opravljanja takšnega dela, pri katerem ljudje v večji meri izgubljajo svojo poklicno zmoglost za delo ali pri katerem je zavarovančevo zdravje v hujši nevarnosti;

7. trajno zmanjšanje zmoglosti za delo, ki nastopi zaradi določene bolezni nastale v zvezi z opravljanjem določenih vrst poslov.

Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora predpiše, katera poklicna obolenja se štejejo za nesrečo pri delu in ob kakšnih pogojih, v katerih strokah in ob kakšnih pogojih se šteje za nesrečo pri delu trajno zmanjšanje delovne zmoglosti, in katere bolezni nastanejo v zvezi z opravljanjem določenih vrst poslov ter katere so tiste vrste poslov, ki povzročijo te bolezni.

6. Invalidska pokojnina zaradi bolezni ali zaradi nesreče izven dela

41. člen

Zavarovancu, kateremu je zaradi bolezni ali nesreče izven dela njegova delovna zmoglost zmanjšana trajno ali za več kot eno leto nad polovico, gre invalidska pokojnina, če ima ob nastanku nezmožnosti za delo določeno delovno dobo.

Za zavarovanca do 40 let starosti znaša delovna doba 5 let. Z vsakim nadaljnjim dopolnjevanjem letom do 50 let starosti se zviša delovna doba, ki je potrebna za doseg pokojnine, za pol leta. Za zavarovance stare nad 50 let znaša delovna doba 10 let.

Če je zavarovanec popolnoma nezmožen za delo (nad 75%), pa nima predpisane delovne dobe, dobi odpravnino, v višini zadnjih šest mesečnih rednih plač.

42. člen

Zavarovancu, ki postane popolnoma nezmožen za delo (nad 75%) in je dopolnil minimalno delovno dobo po drugem odstavku prejšnjega člena, gre invalidska pokojnina v višini 50% pokojninske osnove; za vsako nadaljnje leto delovne dobe se zviša pokojnina po 1% pokojninske osnove do dopolnjenih petnajst let delovne dobe, po 2% pokojninske osnove za delovno dobo od petnajst do 20 let. Za vsako nadaljnje leto delovne dobe pa gre zavarovancu po 2.5% pokojninske osnove, zavarovanki pa po 3% do 26 letne delovne dobe, nato pa po 4% pokojninske osnove za vsako nadaljnje leto. Na ta način določena pokojnina ne more znašati več kot 100% pokojninske osnove.

Višina invalidske pokojnine popolnoma nezmožnega zavarovanca se določa v odstotkih od pokojninske osnove po tej tabeli:

za zavarovanca

za zavarovanko

5 let	50 %	5 let	50 %
6 "	51 %	6 "	51 %
7 "	52 %	7 "	52 %
8 "	53 %	8 "	53 %
9 "	54 %	9 "	54 %
10 "	55 %	10 "	55 %
11 "	56 %	11 "	56 %
12 "	57 %	12 "	57 %
13 "	58 %	13 "	58 %
14 "	59 %	14 "	59 %
15 "	60 %	15 "	60 %
16 "	62 %	16 "	62 %
17 "	64 %	17 "	64 %
18 "	66 %	18 "	66 %
19 "	68 %	19 "	68 %
20 "	70 %	20 "	70 %
21 "	72.5 %	21 "	73 %
22 "	75 %	22 "	76 %
23 "	77.5 %	23 "	79 %
24 "	80 %	24 "	82 %
25 "	82.5 %	25 "	85 %
26 "	85 %	26 "	88 %
27 "	87.5 %	27 "	92 %
28 "	90 %	28 "	96 %
29 "	92.5 %	29 "	100 %
30 "	95 %		
31 "	97.5 %		
32 "	100 %		

43. člen

Zavarovancu, kateremu je delovna zmožnost zmanjšana od ene polovice do treh četrtin, se določi invalidska pokojnina tako, da se izračuna najprej višina invalidske pokojnine po delovni dobi po predpisih prejšnjega člena, nato pa se od tako določene višine prizna toliko odstotkov, kolikor znaša njegova delovna nezmožnost.

44. člen

Pravica do invalidske pokojnine gre tudi zavarovancu, ki še nima petletne delovne dobe, pa je postal popolnoma nezmožen za delo pred 25. letom starosti, če je bil v delovnem razmerju nepretrgoma najmanj šest mesecev tik pred nastankom nezmožnosti za delo. Ta pokojnina znaša 50% pokojninske osnove.

45. člen

V delovno dobo za pridobitev in določitev invalidske pokojnine se šteje poleg časa, ki ga je zavarovanec prebil v delovnem razmerju, tudi čas, ki se po tem odloku ali po predpisih, izdanih na njegovi podlagi, šteje v delovno dobo za starostno pokojnino (53. in 54. člen).

Zavarovancem, bivšim izseljencem, ki delajo v Istrskem okrožju, pa so postali popolnoma in trajno nezmožni za delo, preden so v Istrskem okrožju prebili predpisano delovno dobo za pridobitev pravice do invalidske pokojnine, se priznava minimalna delovna doba, če z všteti delovne dobe izpolnijo pogoje iz 1. odstavka 41. člena.

46. člen

Pokojninska osnova za določitev invalidske pokojnine znaša prav toliko kot pokojninska osnova za ugotovitev starostne pokojnine (52. člen).

Pri določitvi invalidske pokojnine zavarovancu, ki skupaj še nima 5 let delovne dobe, in ki je postal popolnoma nezmožen za delo pred 25. letom starosti, se vzame za pokojninsko osnovo povprečna redna plača v zadnjih šestih mesecih njegovega dela.

Ob ugotavljanju invalidske pokojnine za zavarovanca, ki je gospodarski učenec, se vzame za pokojninsko osnovo namesto plače, ki jo je zavarovanec dobival, časovna plača, ki je predpisana za začetno skupino strokovnih del, katerih se je učenec učil.

47. člen

Uživalcu invalidske pokojnine, ki je ob priznanju invalidske pokojnine v takšni meri nezmožen za delo, da mu je stalno neizogibno potrebna tuja pomoč in postrežba, ali pa, ki je pozneje postal takšen, iz vzrokov, ki so povzročili njegovo delovno nezmožnost, gre poleg pokojnine še poseben dodatek v višini 25 % pokojninske osnove. Pravica do tega dodatka traja ves čas, dokler sta zavarovancu potrebni tuja postrežba in pomoč.

48. člen

Pravica do invalidske pokojnine traja ves čas, dokler je uživalec nezmožen za delo nad eno polovico (41. člen). Če se delovna zmožnost uživalca, ki uživa pokojnino, spremeni tako, da ni več nad 75 % nezmožen za delo, se mu določi invalidska pokojnina po 42. členu tega odloka.

Za ugotovitev svoje dejanske delovne nezmožnosti in za določitev ustrezajočih pravic se morajo dati zavarovanci v rednih časovnih presledkih zdravniško pregledati, dokler ne dopolnijo let starosti, ki so določena v drugi točki 49. člena tega odloka.

Uživalcu invalidske pokojnine, ki je v delovnem razmerju, se izplačuje iz naslova invalidske pokojnine samo razlika med redno plačo v novi službi in prejšnjo redno plačo, kolikor je nova plača nižja od prejšnje, vendar največ do višine invalidske pokojnine. Z vsakim nadaljnjim letom zaposlitve se invalidska pokojnina zviša po tabeli 42. čl.

7. Starostna pokojnina

49. člen

Starostna pokojnina gre:

1. zavarovancu, ki dopolni petintrideset let delovne dobe in petinpetdeset let starosti, zavarovanki pa, ko dopolni trideset let delovne dobe in petdeset let starosti;

2. zavarovancu, ki dopolni petinšestdeset let starosti in zavarovanki, ki dopolni petinpetdeset let starosti, če sta dopolnila najmanj petnajst let delovne dobe (minimalno delovno dobo).

50. člen

Višina starostne pokojnine je odvisna od delovne dobe in pokojninske osnove.

V delovno dobo se šteje praviloma samo redna zaposlitev, ki se opravlja v vsem rednem delovnem času.

51. člen

Starostna pokojnina zavarovanca, ki je dopolnil polno delovno dobo in določeno starost, ki sta predpisani v prvi točki 49. člena tega odloka, znaša 100 % pokojninske osnove (polna starostna pokojnina).

Zavarovancu, ki je dopolnil določeno starost, predpisano v drugi točki 49. člena tega odloka, in ki ima najmanj petnajstletno delovno dobo, gre pokojnina v višini 50 % pokojninske osnove.

Zavarovanec, ki ima več kot petnajst let delovne dobe, dobi za vsako nadaljnje leto po 2 % pokojninske osnove, dokler ne konča petindvajset let delovne dobe; po petindvajsetih letih pa dobi za vsako nadaljnje leto po 3 % pokojninske osnove. Zavarovanka, ki ima več kot petnajst let delovne dobe, dobi za vsako nadaljnje leto po 2 % pokojninske osnove, dokler ne dokonča dvajset let delovne dobe; po dvajsetih letih pa dobi za vsako nadaljnje leto po 4 % pokojninske osnove. Ko dopolni zavarovanec delovno dobo, ki je predpisana v prvi točki 55. člena tega odloka, dobi celo starostno pokojnino. Skupna pokojnina ne more znašati več kot 100 % pokojninske osnove.

Višina starostne pokojnine se določi v odstotkih od pokojninske osnove po tejle tabeli:

Za zavarovance, ki so stari 65 let		Za zavarovanke, ki so stare 55 let	
15 let	50 %	15 let	50 %
16 "	52 %	16 "	52 %
17 "	54 %	17 "	54 %
18 "	56 %	18 "	56 %
19 "	58 %	19 "	58 %
20 "	60 %	20 "	60 %
21 "	62 %	21 "	64 %
22 "	64 %	22 "	68 %
23 "	66 %	23 "	72 %
24 "	68 %	24 "	76 %
25 "	70 %	25 "	80 %
26 "	73 %	26 "	84 %
27 "	76 %	27 "	88 %
28 "	79 %	28 "	92 %
29 "	82 %	29 "	96 %
30 "	85 %	30 "	100 %
31 "	88 %		
32 "	91 %		
33 "	94 %		
34 "	97 %		
35 "	100 %		

52. člen

Za pokojninsko osnovo se vzame zavarovančeva povprečna časovna plača za redni delovni čas, ki jo je dobival v zadnjem letu svojega dela oziroma v zadnjih petih letih, če je to zanj ugodnejše.

Natančnejše odredbe o tem, kaj šteje v redno plačo, ki se vračuna v pokojninsko osnovo, in kateri dodatki in v kakšnem obsegu in ob katerih pogojih so vštevni v pokojninsko osnovo, predpiše Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora.

Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora lahko določi, da se sme za pokojninsko osnovo izjemoma vzeti povprečna plača za določene vrste dela, ki jih je zavarovanec stalno opravljal deset let v svoji delovni dobi.

Za časovno plačo se vzame plača po delovnih urah oziroma mesečna plača.

Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora predpiše, v kateri višini se vračuna renta v pokojninsko osnovo uživalcu rente, ki pridobi pravico do pokojnine.

53. člen

Pri določitvi delovne dobe za starostno pokojnino, se šteje zavarovancu ves čas, ki ga je prebil v delovnem razmerju po 14. letu starosti.

Zavarovancu se šteje v delovno dobo tudi tisti čas, ki ga je prebil:

1. pri opravljanju stalnih dolžnosti proti stalnemu plačilu v predstavniških organih in določenih družbenih organizacijah, če je bil izvoljen za opravljanje teh dolžnosti;

2. v narodni osvobodilni vojski pri aktivnem in organiziranem delu v narodnem osvobodilnem boju; čas, ki ga je prebil kot žrtev fašizma v zaporih, internaciji, konfinaciji, deportaciji, v izgnanstvu, na prisilnih delih;

3. pri ilegalnem delu v revolucionarnem gibanju ali pri opravljanju drugih dolžnosti v korist revolucionarnega gibanja, ali v zaporih in taboriščih zaradi revolucionarnega dela;

4. v vojaški službi ali v ujetništvu v vojnah od leta 1912 do konca leta 1920, v vojnah od leta 1920 do 1939 in v drugi svetovni vojni do 8. 9. 1943, če je služil v redni vojski;

5. izven službe, če je bil od okupacijskih organov oduščen iz nje zaradi svojega antifašističnega in rodoljubnega vedenja ali zaradi svoje narodnostne, plemenske ali verske pripadnosti, ali če je sam iz teh vzrokov zapustil službo;

6. izven delovnega razmerja, če je ta čas plačeval prispevek za pokojninsko zavarovanje;

7. v delovnem ali službenem razmerju v Italiji ali na okupiranem ozemlju do dneva, ko je začela veljati mirovna pogodba z Italijo (15. septembra 1943).

Za zavarovance, ki imajo predpisano starost (2. točka 49. člena), pa nimajo minimalne delovne dobe, velja, da so dopolnili to delovno dobo, če so prebili v narodno osvobodilni vojski ali pri aktivnem in organiziranem delu v narodno osvobodilni vojski najmanj dve leti in če so do konca leta 1945 oziroma najdlje v treh mesecih po demobilizaciji stopili v delovno razmerje in nepretrgoma ostali v njem do tiste starosti, ki je predpisana za pridobitev starostne pokojnine.

Zavarovancu, ki je bil pred zadnjo zaposlitvijo v Istrskem okrožju v delovnem razmerju v tujini, se po dopolnjeni predpisani starosti šteje v njegovo

delavno dobo tudi njegova zaposlitev v tujini, če je bil po svoji vrnitvi v delavnem razmerju najmanj 5 let.

V delavno dobo se všteje tudi čas, ki je s posebnimi zakonitimi predpisi priznan za to dobo osebam določenih poklicev.

Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora je pooblaščen, da lahko predpiše:

a) da se šteje v delavno dobo tudi čas, ki ni všteti v prejšnjih odstavkih, kakor tudi, da se neki čas šteje ob ugodnejših pogojih;

b) da se posameznim vrstam delavcem, ki le od časa do časa opravljajo določena dela, prizna pravica do pokojnine ob ugodnejših pogojih, kot so predpisani s tem odlokom.

54. člen

Kot delovna doba za starostno pokojnino se šteje tudi čas, ki ga osebe, omenjene v 2. točki, 3. odstavka 5. člena tega odloka prebijejo na javnih delih, če takoj potem ali najkasneje v šestih mesecih stopijo v delovno razmerje.

Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora lahko v celoti ali deloma prizna kot delovno dobo za starostno pokojnino tudi čas, ki so ga osebe, katere bodo zavarovane na podlagi predpisov, izhajajočih iz petega odstavka 5. člena tega odloka, prebile v družbeno koristnih poklicih oziroma z družbeno koristno delavnostjo.

55. člen

Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora lahko s svojimi predpisi določi, da se osebam v delovnem razmerju šteje pri določitvi starostne pokojnine v celoti ali deloma tudi tisti čas, ki so ga prej, preden so stopili v delovno razmerje, prebili pri delu v posameznih strokah družbenega pomena (zdravniki, inženirji, umetniki, časnikarji, advokati, lekarnarji, obrtniki in drugi).

56. člen

Če je zavarovanec po 1. januarju 1949 pretrgal delovno dobo za več kot eno leto, se mu prejšnja delovna doba zmanjša za toliko časa, kolikor je bilo to pretrganje daljše od enega leta. Če pa gre za zavarovanko, ki ima otroka do sedmih let, ali pa zavarovanca, ki je bil v času prekinitve za delo nesposoben, ali je vršil kako državljansko dolžnost, ali pa je že izpolnil pogoje za starostno pokojnino po 49. členu tega odloka, pretrganje delovnega razmerja ne zmanjša prejšnje delovne dobe.

57. člen

Zavarovancu, ki uživa starostno pokojnino, pa ostane v delovnem razmerju ali znova stopi vanj, se za čas zaposlitve izplačuje samo del starostne pokojnine. Natančnejše predpise o tem izda Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora.

Zavarovancu, ki po svoji upokojitvi še naprej dela ali znova stopi v delovno razmerje in dela z nezmanjšanim delovnim časom najmanj eno leto, se zviša starostna pokojnina po tretjem odstavku 52. člena tega odloka; če pa mu je bila priznana

cela starostna pokojnina, se mu za vsako nadaljnje leto dela zviša starostna pokojnina za 2 % pokojninske osnove. Tako zvišana starostna pokojnina ne more znašati več kot 110% pokojninske osnove.

Uživalec starostne pokojnine, ki se zaposli, kakor tudi delodajalec sta dolžna javiti tako zaposlitev Zavodu za socialno zavarovanje v Kopru v roku treh dni.

58. člen

Zavarovancem, ki nimajo pogojev za priznanje starostne pokojnine po določbah tega odloka, pač pa bi jim na podlagi zavarovanja pred 1. majem 1945 po takrat veljavnih predpisih pripadala starostna pokojnina, se odmeri pokojnina po predpisih o minimalnih pokojninah.

8. Družinska pokojnina in družinska renta

59. člen

Ob zavarovančevi smrti ima njegova družina pravico do družinske pokojnine oziroma rente, če so dani pogoji, določeni s tem odlokom.

Družina pridobi pravico do pokojnine oziroma rente v tehle primerih:

1. če je imel zavarovanec najmanj petletno delovno dobo;
2. če je zavarovanec izgubil življenje zaradi nesreče pri delu;
3. če je zavarovanec užival osebno pokojnino ali rento zaradi zmanjšanja zmožnosti za delo nad polovico.

60. člen

Pravico do družinske pokojnine oziroma rente imajo tile člani zavarovančeve družine:

1. zakonec in otroci;
2. starši, vnuki in otroci brez staršev, ki jih je zavarovanec preživljal.

Družinski člani, ki so naštet v 2. točki prejšnjega odstavka, pridobijo pravico do družinske pokojnine oziroma rente, če ni takšnih družinskih članov, ki so naštet v 1. točki, ali če tem družinskim članom ni bila dodeljena celotna družinska pokojnina oziroma renta, ali pa če je kdo od njih pozneje zgubil pravico do pokojnine oziroma rente.

61. člen

Zavarovančevi ženi gre pravica do družinske pokojnine oziroma rente, če ima ob njegovi smrti več kot 40 let ali če je popolnoma in trajno ali za več kot eno leto nezmožna za delo.

Ta pravica gre zavarovančevi ženi tudi takrat, če ima otroka, ki je mlajši od 14 let.

Če zavarovančeva žena opravlja dolžnost staršev nasproti svojemu ali moževemu otroku, ki je rojen izven zakona, ali nasproti pastorku ali posvojenemu otroku, ji gre ta pravica samo takrat, če je zavarovanec tega otroka preživljal.

Pravico do družinske pokojnine oziroma rente ima zavarovančeva žena tudi takrat, če se je zavarovancu rodil otrok po njegovi smrti. V tem primeru gre vdovi pokojnina oziroma renta od zdravniško izkazane nosečnosti 5. meseca dalje, če se rodi mrtvo dete, ji gre pokojnina še dva meseca po porodu.

Zavarovančevi ženi, ki ob smrti moža ne izpolnjuje pogojev za dosego pravice do družinske pokojnine oziroma rente, se prizna ta pravica od onega časa dalje, ko izpolni in dokler izpolnjuje te pogoje.

Zavarovankinemu možu gre pravica do družinske pokojnine oziroma rente, če ima ob njeni smrti več kot 60 let ali če je popolnoma in trajno ali za več kot eno leto popolnoma nezmožen za delo in če ga je ona preživljala. Izgubi pa to pravico, če postane zmožen za delo ali pa tudi, če dobi druga sredstva za preživljanje.

62. člen

Zakonec nima pravice do družinske pokojnine oziroma rente:

1. če je njegov zakon z zavarovancem s pravomočno sodbo pred sodiščem razvezan in mu ni bila prisojena preživnina ali če je zavarovanec ali pa zakonec sklenil nov zakon;

2. če je najmanj 6 mesecev tik pred zavarovančevo smrtjo neupravičeno zapustil skupno zakonsko življenje;

3. če se ugotovi, da je bil zakon, ki je trajal manj kot eno leto, sklenjen samo s tem namenom, da zakonec pridobi družinsko pokojnino oziroma rento.

63. člen

Zavarovančevim otrokom in vnukom gre pravica do družinske pokojnine oziroma rente do 17. leta starosti, če se pa redno šolajo, do konca predpisanega rednega šolanja, najdalje pa do 24. leta starosti.

Če zavarovančevi otroci ali vnuki postanejo popolnoma nezmožni za delo, preden dosežejo starost, ki je predpisana v prejšnjem odstavku, imajo ves čas, dokler traja njihova nezmožnost za delo, pravico do družinske pokojnine oziroma rente. Pravica do družinske pokojnine oziroma rente gre tem osebam tudi takrat, če so poslane popolnoma nezmožne za delo, potem ko so že presegle starost, ki je predpisana v prejšnjem odstavku, vendar pa pred zavarovančevo smrtjo in če jih je zavarovanec do svoje smrti preživljal.

Pastorki imajo pravico do družinske pokojnine oziroma rente, če jih je zavarovanec preživljal pri sebi doma najmanj eno leto pred svojo smrtjo, razen če je bil njegov zakon krajši; posvojeni otroci pa imajo pravico do družinske pokojnine oziroma rente, če je bila posvojitve opravljena najmanj eno leto pred zavarovančevo smrtjo. Otroci brez staršev imajo pravico do družinske pokojnine oziroma rente, če jih je zavarovanec preživljal pri sebi doma najmanj eno leto pred smrtjo.

Vnuki imajo pravico do družinske pokojnine oziroma rente samo, če nimajo staršev ali pa so njihovi starši trajno nezmožni za delo in če so živel pri zavarovancu.

64. člen

Zavarovančevi starši imajo pravico do družinske pokojnine oziroma rente, če jih je zavarovanec preživljal, in sicer mati, če ima več kot 45 let, oče pa, če ima več kot 60 let, ali pa če sta eden ali

drugi popolnoma in trajno ali za več kot eno leto nezmožna za delo.

Zavarovančevi starši izgubijo to pravico, če postanejo zmožni za delo ali če dobijo druga sredstva za preživljanje.

65. člen

Osnova za določitev družinske pokojnine oziroma rente je osebna (starostna ali invalidska) pokojnina ali renta, ki jo je zavarovanec dobival ob svoji smrti.

Če zavarovanec ob svoji smrti ni užival osebne pokojnine ali rente, pa je umrl zaradi nesreče izven dela ali zaradi bolezni, se vzame pri določitvi družinske pokojnine za osnovo osebna invalidska pokojnina, do katere bi imel zavarovanec pravico po svoji delovni dobi.

Če zavarovanec ob svoji smrti ni užival osebne pokojnine ali rente, pa je umrl zaradi nesreče pri delu, se vzame pri določitvi družinske rente za osnovo osebna renta, do katere bi imel zavarovanec pravico, če bi postal popolnoma nezmožen za delo.

66. člen

Višina družinske pokojnine oziroma rente je odvisna od števila družinskih članov, ki imajo pravico do nje, in se določa v odstotkih od pokojninske osnove.

Družinska pokojnina oziroma renta ne more znašati več kot 100 % pokojninske osnove (cela družinska pokojnina).

67. člen

Če so v družini zakonec, otroci, vnuki in otroci brez staršev, se določa družinska pokojnina oziroma renta tako, da se odmeri za prvega člana 55 odstotkov osnove, za vsakega nadaljnjega pa 5 % več.

68. člen

Če obsega družina samo zavarovančeve starše, znaša pokojnina oziroma renta za oba skupaj 65 %, za enega od njih 55 % pokojninske osnove.

Če so razen staršev živi še zakonec ali zavarovančevi otroci ali pa zakonec z otroki, gre staršem družinska pokojnina oziroma renta samo takrat, če celotna družinska pokojnina še ni izčrpana s pokojninami zakonca in zavarovančevih otrok, in sicer jim gre razlika med pokojninsko osnovo in skupnim zneskom teh pokojnin, vendar ne več kot po 20 % pokojninske osnove za vsakega roditelja.

Če so razen staršev živi še vnuki ali otroci brez staršev, ki jih je zavarovanec preživljal, se določa družinska pokojnina oziroma renta tako, da eden od staršev dobi 55 %, oba skupaj 65 %, vsak nadaljnji družinski član pa še 5 % pokojninske osnove do največ 100 % pokojninske osnove.

69. člen

Če družinsko pokojnino oziroma rento uživajo skupaj zakonec in otroci ali pa samo otroci, pa ne živijo vsi skupaj, se skupna družinska pokojnina oziroma renta, do katere imajo pravico, razdeli na enake dele.

Če družinsko pokojnino skupaj uživajo zavarovančevi starši, vnuki in otroci brez staršev, ki jih je zavarovanec preživel, pa ne živijo vsi skupaj, se skupna družinska pokojnina oziroma renta, do katere ima pravico, razdeli na enake dele.

Če družinsko pokojnino oziroma rento uživajo zakonec ali zakonec in otroci ali pa otroci skupaj z zavarovančevimi starši in vnuki, pa ne živijo vsi skupaj, se skupna družinska pokojnina deli po predpisih drugega in tretjega odstavka 68. člena tega odloka.

70. člen

Družini umrlega zavarovanca, ki nima pravice do družinske pokojnine oziroma rente zaradi tega, ker zavarovanec ob svoji smrti ni užival osebne pokojnine ali rente pa tudi ni imel najmanj 5-letne delovne dobe, gre enkratna denarna podpora, če je bil zavarovanec tik pred smrtjo najmanj 6 mesecev nepretrgoma v delovnem razmerju ali s posledki skupaj 18 mesecev v zadnjih dveh letih. Ta denarna podpora znaša toliko kot trikratna redna mesečna plača (25. člen), ki jo je zavarovanec dobival v zadnjem mesecu pred smrtjo. Glede razdelitve te podpore velja predpis prejšnjega člena.

71. člen

Če se zaposli en član uživalec družinske pokojnine (55% upravičenec), mu gre družinska pokojnina oziroma renta v znesku 2.400 din.

Če ima uživalec družinske pokojnine oziroma rente pravico tudi do osebne pokojnine ali polne rente ali če uživalec osebne pokojnine ali polne rente pridobi pravico do družinske pokojnine oziroma rente, lahko izbira med družinsko in osebno pokojnino oziroma polno rento.

Družinskemu članu, ki pridobi pravico do dveh družinskih pokojnin oziroma rent, gre večja pokojnina oziroma renta.

9. Pogrebna

72. člen

Zavarovancu gre ob smrti družinskega člana (19. člen) pogrebna.

Pogrebna znaša toliko, kot polovica redne mesečne plače oziroma pokojnine ali rente.

Če dobiva zavarovanec poleg plače tudi rento, mu gre pogrebna v skupnem znesku polovice plače in polovice rente, če pa dobiva poleg plače tudi pokojnino, mu gre pogrebna v višini polovice plače in pokojnine, ki mu gre, če je v službi.

73. člen

Družini gre ob zavarovančevi smrti pogrebna, v višini njegove redne mesečne plače (25. člen) oziroma osebne pokojnine ali rente.

Če zavarovanec dobiva poleg plače tudi pokojnino ali rento, gre njegovi družini pogrebna v skupnem znesku mesečne plače in pokojnine ali rente.

Ob smrti družinskega člana, ki je užival družinsko pokojnino, gre ostalim družinskim članom pogrebna v višini polovice mesečne skupne družinske pokojnine.

74. člen

Če zavarovanec ne preskrbi za pogreb umrlega družinskega člana oziroma če družina ne preskrbi za pogreb umrlega zavarovanca, gre pogrebna osebi ali zavodu, ki je to opravil. V tem primeru gre povračilo v višini dejanskih pogrebnih izdatkov, ki pa ne more znašati več kot pogrebna. Ostanek gre osebi, ki ima pravico do pogrebne.

III. poglavje

Prenehanje, izguba in ustaviitev pravic iz socialnega zavarovanja

75. člen

Pravica, ki izvira iz socialnega zavarovanja, preneha samo takrat, kadar ni več pogojev, ki jih odlok predpisuje za pridobitev te pravice.

76. člen

Zavarovanec ne pridobi pravice do invalidske pokojnine ali rente oziroma jo izgubi:

1. če se ugotovi, da je postal nezmožen za delo zaradi kaznivega dejanja, za katero je bil s pravomočno sodbo obsojen;

2. če se ugotovi, da je namenoma povzročil svojo nezmožnost za delo.

77. člen

Zakonec umrlega zavarovanca zgubi pravico do družinske pokojnine in je na tej podlagi ne more več pridobiti, če sklene nov zakon.

Družinski član ne pridobi pravice do družinske pokojnine oziroma izgubi pravico do nje, če je s pravomočno sodbo ugotovljena njegova kazenska odgovornost za smrt osebe, na katero opira svojo pravico do družinske pokojnine.

Družina nima pravice do pokojnine ob smrti zavarovanca, ki je izgubil pravico do pokojnine po določbah 6. člena tega odloka. Samo izjemoma ima pravico do pokojnine, če je zavarovančevo dejanje, omenjeno v 2. točki 76. člena, povzročilo njegovo smrt ali pa, če si je sam vzel življenje.

78. člen

Zavarovanec ne pridobi pravice do oskrbnine ob bolezni ali bolezenskem dopustu oziroma zgubi to pravico:

1. če je postal nezmožen za delo zaradi kaznivega dejanja, za katero je bil s pravomočno sodbo obsojen;

2. če je namenoma povzročil nezmožnost za delo;

3. če je namenoma preprečeval ozdravljenje oziroma povrnitev zmožnosti za delo.

79. člen

Zavarovancu, ki se brez upravičenega vzroka ne podvrže naročenemu zdravljenju ali postopku, s katerim naj postane zmožen za delo, in zavarovancu, ki se ne podvrže novemu pregledu, s katerim naj se ugotovi njegova delovna zmožnost, se

ustavi uživanje pravice do oskrbnine ob bolezni, uživanje rente ali invalidske pokojnine pa se ustavi, dokler ne izpolni danih naročil.

Zavarovancu, ki prestaja kazen strogega zapora ali zapora daljšega od šest mesecev, se za ta čas ustavi uživanje pravic, ki izvirajo iz socialnega zavarovanja. Sodišče lahko v upravičenih primerih odloči v sodbi, da obsojenčeva družina deloma ali v celoti obdrži uživanje pravic, ki izvirajo iz socialnega zavarovanja.

Zavarovanec, ki zbolí med neplačanim dopustom, ne more uživati pravice do oskrbnine ob bolezni oziroma bolezenskem dopustu, dokler traja ta dopust.

IV. poglavje

Upravno, sodno in družbeno varstvo pravic zavarovancev

80. člen

Pravice zavarovancev se uveljavljajo v posebnem upravnem postopku. Postopek za priznanje zavarovančevih pravic mora biti hiter in preprost.

Zavarovanec in sindikalna podružnica, ki ji pripada, imata pravico pritožbe proti zavlačevanju postopka.

Pritožba se poda pri Zavodu za socialno zavarovanje in sicer pri okrajni upravi, če vodi postopek obratna ekspozitura zavoda, oziroma pri okrožni upravi, če vodi postopek okrajna uprava.

81. člen

Postopek za priznanje pravic iz socialnega zavarovanja se sproži po predlogu zavarovanca ali pa po uradni dolžnosti pristojnega organa Zavoda za socialno zavarovanje. Zavarovanec ima vedno pravico sprožiti postopek.

Postopek se mora sprožiti po uradni dolžnosti, kadar gre za te-le primere:

1. za ugotovitev zavarovančevih pravic zaradi nesreče pri delu;
2. za določitev oskrbnine ob bolezni oziroma bolezenskem dopustu;
3. za določitev oskrbnine ob nosečnosti in porodu.

Zavarovancu, ki je izpolnil predpisane pogoje za osebno pokojnino ali rento, se določi po njegovem predlogu pokojnina ali renta neglede na to, ali je bilo delovno razmerje pred tem razvezano ali ne. Če delovno razmerje še ni razvezano, se izplačuje pokojnina po določbi 57. člena tega odloka.

82. člen

Zavarovanec sproži postopek za priznanje svojih pravic s pismenim ali ustnim predlogom. Postopek, ki je bil začel po zavarovančevem predlogu, se nadaljuje po uradni dolžnosti, dokler ni izdana odločba oziroma, dokler izdana odločba ni izvršena.

Pravico do oskrbnine uveljavlja zavarovanec z dokazom o delovnem razmerju in s pregledom in mnenjem določenega oziroma upravičenega zdravnika ali stalne zdravniške komisije.

83. člen

Zavarovanec ima pravico pritožbe zoper prvostopno odločbo pristojnega urada Zavoda za socialno zavarovanje, ki odloča o ugotovitvi pravic iz socialnega zavarovanja.

O pritožbi proti odločbi obratne ekspoziture odloča pristojna okrajna uprava Zavoda za socialno zavarovanje, o pritožbi proti odločbi okrajne uprave pa okrožna uprava Zavoda za socialno zavarovanje. Pritožba se vloží pri uradu, ki je odločal na prvi stopnji.

Rok za vložitev pritožbe znaša pet dni od prejema odločbe.

Višji organ ne sme zavrniti pritožbe kot prepozne, če je z odločbo prizadeta zavarovančeva zakonita pravica.

84. člen

Sindikalna organizacija, ki ji zavarovanec pripada, ima pravico pritožiti se zoper odločbo upravičenega zdravnika na stalno zdravniško komisijo, zoper odločbo stalne zdravniške komisije na višjo zdravniško komisijo.

Rok za vložitev pritožbe znaša pet dni od sporočitve odločbe zavarovancu.

85. člen

Sindikalna organizacija, upravni odbor podjetja, voditelj oziroma starešina podjetja ali zavoda, v katerem je zavarovanec zaposlen, pravtako pa tudi Zavod za socialno zavarovanje imajo pravico terjati, da se zavarovanec, ki mu je določeni oziroma upravičeni zdravnik oziroma posebna zdravniška komisija dovolila ali zavrnila bolniški dopust, pošlje na pregled stalni zdravniški komisiji, ki najdalje v treh dneh izda končno odločbo.

Organi, ki so našteji v prejšnjem odstavku, imajo isto pravico tudi glede odločbe stalne zdravniške komisije. Višja zdravniška komisija izda tudi v primerih, ki so ji poslani v preiskavo, končno odločbo najpozneje v petih dneh po sprejemu spisa.

86. člen

Zavarovanec uveljavlja svoje pravice iz socialnega zavarovanja pri Zavodu za socialno zavarovanje oziroma njegovih uradih, ki so pristojni glede na kraj zaposlitve ali stalnega prebivališča zavarovanca.

87. člen

Če je priznanje posamezne zavarovančeve pravice odvisno od vložitve njegovega predloga, lahko zavarovanec vloží predlog vsak čas, dokler ta pravica traja. Če je predlog vložen več kot eno leto po dospelosti pravice, lahko uveljavlja zavarovanec to pravico samo za eno leto nazaj od vloženega predloga.

Pravica do posameznih obrokov pokojnine in drugih pravic, ki izvirajo iz socialnega zavarovanja, se lahko prizna samo, če ni preteklo več kot eno leto od dospelosti posameznega obroka.

88. člen

Zavarovanec ima pravico terjati obnovitev postopka za priznanje svoje pravice, če se pozneje ugotovi, da je bila odločba izdana na podlagi nepravilnih podatkov ali ugotovitev ali če so po izdaji odločbe nastale v zavarovančevi osebi ali v dejanskih okoliščinah takšne spremembe, da bistveno vplivajo na zavarovančevo pravico.

Obnovitev postopka lahko sprožijo tudi uradi Zavoda za socialno zavarovanje po uradni dolžnosti.

Če se v obnovljenem postopku ugotovi obstoj pravic, ki v prejšnjem postopku zavarovancu zaradi uporabe nepravilnih podatkov nišo bile priznane, se priznajo te pravice od dneva, ko so bile pridobljene v skladu s predpisi prvega odstavka 87. člena tega odloka.

89. člen

Pritožbe v postopku za priznanje zavarovanih pravic ne zadržijo izvršitve odločb, razen če ni s posebnimi predpisi drugače določeno.

90. člen

Zoper odločbo, ki je bila v postopku za priznanje pravic iz socialnega zavarovanja izdana na drugi stopnji, lahko zavarovanec vloži tožbo, če je s to odločbo prekršena njegova zakonita pravica.

Tožba se vloži pri pristojnem okrajnem sodišču v tridesetih dneh po sprejemu odločbe na drugi stopnji.

Zoper odločbo okrajnega sodišča se lahko vloži pritožba na okrožno sodišče v osmih dneh po sprejemu odločbe okrožnega sodišča.

91. člen

Zoper odločbo okrožne uprave Zavoda za socialno zavarovanje o renti ali pokojnini, s katero je bila prekršena zakonita pravica do rente ali pokojnine, lahko zavarovanec oziroma oseba, ki se na podlagi tega odloka sklicuje na svoje pravice, v tridesetih dneh po sprejemu odločbe vloži tožbo pri okrožnem sodišču.

Zoper odločbo okrožnega sodišča se lahko vloži pritožba pri višjem sodišču v petnajstih dneh po sprejemu odločbe okrožnega sodišča.

V. poglavje

Upravno-kazensko in kazensko varstvo

92. člen

Kdor se vedoma ne drži predpisov o socialnem zavarovanju in s tem nekoga prikraja za pravico, ki mu gre na podlagi socialnega zavarovanja, se kaznuje z denarno kaznijo ali z zaporom do enega leta.

Kdor hlini ali si povzroči bolezen ali delovno nezmožnost ali otežuje ali preprečuje, da bi ozdravel ali postal zmožen za delo, in s tem doseže, da se mu na podlagi socialnega zavarovanja prizna pravica, ki mu po tem odloku ne bi šla, se kaznuje z denarno kaznijo ali z zaporom do enega leta.

93. člen

Z denarno kaznijo do 15.000 dinarjev ali z zaporom do trideset dni se kaznuje za prekršek voditelj oziroma starešina podjetja ali ustanove, zdravnik ali druga odgovorna oseba oziroma zasebni delodajalec, ki:

1. ne da nujne zdravniške pomoči zavarovancu, ki ga je zadela nesreča pri delu, ali ničesar ne ukrene za to pomoč ali ne priglasi v predpisanem roku nesreče pri delu;

2. ne da zavarovancu potrebne zdravniške pomoči, četudi mu je to bilo mogoče in je bila to njegova dolžnost;

3. namenoma širi ali krajša zavarovančevo pravico ali pa omogoči uporabo pravice fiktivno, ki mu ne gre;

4. sklene pogodbo, ki po svojih določbah nasprotuje predpisom o socialnem zavarovanju;

5. ne vodi predpisane evidence o zavarovanih ali pa jo vodi neredno ali pa ne pošlje v določenem roku predpisanih priglasitev, plačilnih pol in podatkov ali jih pošilja neredno;

6. se protipravno brani dati pristojnim organom Zavoda za socialno zavarovanje potrebne podatke ali daje nepravilne podatke in poročila o zavarovanih ali prepreči ogled na kraju samem ali vpogled v poslovne knjige, kolikor se nanašajo na izvajanje socialnega zavarovanja, ali namenoma povzroči druge motnje ali ovire za pravilno delovanje socialnega zavarovanja.

94. člen

Upravni kazenski postopek glede prekrškov, ki so določeni v prejšnjem členu tega odloka, vodi izvršilni odbor okrajnega ljudskega odbora po predpisih odloka o prekrških.

95. člen

Če je z dejanji, naštetimi v 92. in 93. členu tega odloka, prizadejana škoda Zavodu za socialno zavarovanje, se vprašanje odškodnine obravnava po obstoječih predpisih oziroma po načelih državlanskega prava.

VI. poglavje

Prehodne in končne določbe

96. člen

Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora izda predpise:

1. o tem, kako se prevedejo na pokojnine ali rente določene s tem odlokom, pokojnine in rente fiktivnih oseb, ki uživajo pokojnino ali rento na podlagi prejšnjih predpisov o socialnem zavarovanju;

2. o tem, kako se prevedejo na pokojnine stalne podpore, določene namesto pokojnin po prejšnjih predpisih o socialnem zavarovanju;

3. o tem, v kakšnih primerih in s kakšnimi pogoji se lahko prizna pravica do pokojnine ali rente fiktivnim, ki niso pridobili pravice do pokojnine po prejšnjih predpisih o socialnem zavarovanju, ki pa izpolnjujejo pogoje za pokojnino po tem odloku;

4. o tem, koliko morajo znašati najmanjši zneski, ki se bodo izplačevali uživalcem osebne in družinske pokojnine ali rente in ostalih dajatev po predpisih tega odloka.

Ob prevedbi na nove pokojnine ali rente se pravice in zneski določeni po prejšnjih predpisih ne morejo odvzeti in tudi ne zmanjšati.

97. člen

Od uveljavitve tega odloka se vsi še nerešeni in novi zahtevki na pokojnino oziroma rento obravnavajo po predpisih tega odloka.

98. člen

Vsi predpisi tega odloka o pravicah uslužbencev in delavcev se uporabljajo tudi za nameščence.

99. člen

Izvršilni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora izda predpise za izvedbo tega odloka.

100. člen

Ta odlok začne veljati 1. avgusta 1951.

K o p e r, dne 31. julija 1951.

Tajnik:	Predsednik:
Petar Kraljevič l. r.	Ernest Vatovec l. r.

45.

Na podlagi ukaza Komandanta Odreda JA na STO z dne 16. septembra 1947 in v zvezi z odlokom Poverjeništvu PNOO za Slovensko Primorje in Oblastnega NO za Istro z dne 20. februarja 1947 ter v zvezi z 2. členom odloka o razlastitvi z dne 14. novembra 1948 izdaja Istrski okrožni ljudski odbor

ODLOK

o razglasitvi graditve oddajnika »RADIOFONIJA d. d.« v Belem križu pri Piranu za obče koristno delo

1. člen

Graditev oddajnika »RADIOFONIJA d. d.« v Belem križu pri Piranu se razglša za nujno obče koristno delo ter se dovoljuje razlastitev za njo potrebnih nepremičnin.

2. člen

Obseg zemljišč, ki so potrebna za graditev, omenjeno v prvem členu tega odloka, je natančneje razviden iz situacijskega narisa, ki je priložen temu odloku in je njegov sestavni del.

3. člen

Ta odlok dobi takoj veljavo.

K o p e r, dne 31. julija 1951.

Tajnik:	Predsednik:
Petar Kraljevič l. r.	Ernest Vatovec l. r.

46.

Na podlagi ukaza Komandanta Odreda JA na STO z dne 16. septembra 1947 in v zvezi z odlokom Poverjeništvu PNOO za Slovensko Primorje in Oblastnega NO za Istro z dne 20. februarja 1947 ter v zvezi z 2. členom odloka o razlastitvi z dne 14. novembra 1948 izdaja Istrski okrožni ljudski odbor

ODLOK

o razglasitvi kamnoloma gradbenega podjetja »EDILIT« v Izoli za obče koristno delo

1. člen

Kamnolom gradbenega podjetja »EDILIT« v Izoli se razglša za nujno obče koristno delo ter se dovoljuje razlastitev zanj potrebnih nepremičnin.

2. člen

Obseg zemljišč, ki so potrebna za izkoriščanje kamnoloma, omenjenega v prvem členu tega odloka, je natančneje razviden iz situacijskega narisa, ki je priložen temu odloku in je njegov sestavni del.

3. člen

Ta odlok dobi takoj veljavo.

K o p e r, dne 31. julija 1951.

Tajnik:	Predsednik:
Petar Kraljevič l. r.	Ernest Vatovec l. r.